

Megjelent: KAPU 2014.5, 47-49.o.

Grandpierre Atilla:
Az emberiség rendeltetése
2. rész

De vajon meddig terjed az emberiség ősemlékezete?

Vajon nem képtelenség-e feltenni, hogy az emberiség őriz emlékeket az i.e. 50 000 előtti korokból? Kétségtelenül az ún. "történelmi" korok csak az írás úgynevezett „feltalálásáig”, kb. i.e. 5000-ig nyúlnak. Minden bizonnyal azonban az írás sokkal nagyobb múltra tekinthet vissza, csak éppen az úgynevezett történelmi korokban felülkerekedett az emberiségen egy emberiség-ellenes erő (Grandpierre K. Endre: Eltemetett világkorszak: A mágikus kor. Ld. Történelmünk központi titkai, 2011). Amit lehetett, az új világkorszak, a hatalom világkorszaka igyekezett kiirtani az emberiség emlékezetéből.

Mégis maradtak fontos nyomok. Az egyik konkrét részletet tartalmazó, korjelző nyom Galileinél őrződött meg. A „Párbeszéd a két nagy világrendszeréről” című munkájában ugyanis ezt írja: „Ősi hagyományok révén tudjuk, hogy az Abila (Marokkói hegység Afrika északi partján - GA) és Calpe (Spanyolország délkeleti csücskében - GA) hegyek a gibraltári szorosban láncot alkottak más kisebb hegyekkel, amelyek gátat vetettek az óceánnak. Ám ezek a hegyek – bármilyen okból történt is – elváltak egymástól, s megnyílt az út a tengervíz előtt, amely olyan mennyiségben folyt át közöttük, hogy létrejött a Földközi tenger” (Galilei: Dialógus a két nagy világrendszeréről. Első nap. Ld. Giordano Bruno, Galilei, Campanella. Művelt Nép könyvkiadó, 1952, 75. o.). Mikor történhetett ez a nevezetes esemény? A földrajztudomány mai állása szerint mintegy 5,3 millió éve (<http://hu.wikipedia.org/wiki/Földközi-tenger>)! A Rudapithecus-nak nevezett ősi ember 10-12 millió évvel ezelőtt élt, és már két lábon járt és beszélt (A Kárpát-medence a világ tudásközpontja. 2. rész. KAPU 2011.04, 64.o.; <http://www.grandpierre.hu/site/2011/04/a-karpat-medence-a-vilag-tudaskozpontja-2-resz/>). A „mikrolit”-ek kultúrájának elemzése e sorok szerzőjét már eddig is arra a felismerésre vezette, hogy a kőkorszak több százezer éves múltjában már élt a szkíta-magyar eredetmonda (Hogyan tudjuk a magyar népet a régészet segítségével visszafelé követni fél millió évre? 3. KAPU, 2009.04; <http://www.grandpierre.hu/site/2009/04/hogyan-tudjuk-a-magyar-nepet-a-regeszt-segitsegevel-visszafele-kovetni-fel-millio-evre-3-2009-aprilis-kapu/>). Érdekes megjegyezni, hogy a Buda-ipar („chopper-kultúra”), az i.e. 800 000-300 000 évek közötti időszakra tehető vértesszőlősi kőeszközök hasonló alakra formálása és megmunkálásának hasonló technológiája rendkívül kiterjedt, a rokonság behálózza szinte az egész világot” – írja Vértés László. „Egy megszokottabb, fiatalabb leletnél elegendő, ha az ember néhány száz kilométer sugarú kört rajzol a lelőhely körül, és enne a területnek az anyagára figyel. *Majdnem hogy törvénytörően ki lehet mondani: minél fiatalabb a lelet, annál rövidebb a rokonsági kör rádiusza a paleolitikumban. Vértesszőlős rokonsági köre nem körön, hanem gömbön belül van: az egész földgömbünkön*” (Vértés 1969, 47-48.o.; kiemelés: GA). Észak-Amerikától Kínáig, Pakisztánig és Afrikáig terjed a részletekbe menő, több millió éves tárgyi rokonság. Úgy tűnik, az emberiség távoli ősmúltjában egységesebb volt az emberiség, mint a ma

felé közeledve. Megjegyezzük, az emberiség ősnépének, a magyarságnak szétaprózódása (Grandpierre K. Endre - Grandpierre Atilla: Atilla és a hunok) ugyanezt a jelenséget mutatja.

Az emberiség védelmezői

Az ókori Közép-Ázsiában Mitra Napisten a Zoroaszter előtti mágusok szerint a Föld védelmezője volt (Rahimzadeh, 2007 – az itt következő idézetek forrásait lásd Grandpierre A. 2006, Királyi mágusok ősnépe: a magyar). Az ókori Mezopotámiában a Természet rendjének őrzői, a „lahmu”-k külön papi osztályt alkottak. Ők voltak Enki Isten szolgái (Azize, 2002). Az indiai Rig Védában szereplő egyik király a Ksapavan, „a Föld védelmezője”, „A Föld oltalmazója, őrzője” címet viseli (Majundar, 1971, 20; McDonell and Keith, 1967, 208). A rishik, az indiai látnok-bölcs mágusok ősi feladata volt, hogy fenntartsák a királyság intézményét a Földön az emberiség javára, hogy megőrizték és átadják az emberiség vízőzön előtti tudását (Hancock, 2002, 176). Az egyiptomi Ani papiruszában ismét a Napisten, Ra a „Föld védelmezője” (Budge, 1895, 193). Az amerikai indián bölcsesség-hagyományban az Elvárásolt Emberek az „élet védelmezői” (Reyna, 2003). A viking szkald verselésben is megőrződött a „Föld védelmezője” tisztségnév (Gamli kanóki, Harmsól, 40, kenning 1; <http://skaldic.arts.usyd.edu.au/db.php?table=kenning&val=GOD>). A 13. századi volgai bolgár krónika (Djagfar Tarih) feljegyezte, hogy a baskír hitvilágban Madjar volt az Élet védelmezője (Farkasinszky, 2005, 94). A hinduizmus szerint „amikor az emberiséget az a veszély fenyegeti, hogy a gonosz hatalmak erkölcsi pusztulásba döntik, ő (Visnu – GA) jelenik meg ember vagy állat alakban, (...), hogy megmentse; a jövőben pedig mint Kalki lép majd fel, hogy a jogrendet helyreállítsa” (Glasenapp, H. 1975: Az öt világvallás, 23.o.).

A természeti törvény azon változatlan erkölcsi alapelvek kifejeződése, amelyeket minden emberi viselkedés alapjának tekintettek – írja az Oxford English Dictionary a „natural law” címszó alatt. Az örök emberi értékek a Természetből származnak. „Legszélesebb értelemben a Természet törvénye a valóság lényeges tulajdonságaiból származó, a cselekvéseket irányító szabály. Az ősi kultúráktól a máig újra és újra a Természet törvényéhez fordul az ember, hogy mértéket, irányadást, célt kapjon. A természeti törvény ismerete teszi lehetővé, hogy hűek legyünk igazi lényünkhöz.”- írja a vallások enciklopédiája (Sturm, 1995, The Encyclopedia of Religion 9, 318). Az ókorban elismert tény volt, hogy az eleusisi misztériumok alapozták meg legalábbis az embereknek egymással való közösségét – írja Kerényi Károly 1938-ban megjelent tanulmányában. S hozzáteszi: A „közösség” mint isteni adomány lényegében Démétér ajándéka, mert az egyesítő kötelék a Föld anyaságában gyökerező rokonság. Az eleusisi misztériumok és Dé-métér, azaz Anya Isten nő a Kárpát-medencei eredetű magyar-szkíta-trák kultúrához vezetnek vissza. A székelység ősemlékezetéről pedig Grandpierre K. Endre (Történelmünk központi titkai c. egyik főművében) mutatta ki, hogy több százezer éves múltban gyökereznek.

A nagy törés az emberiség értékelésében: Hobbes

A történelem során először Hobbes, a 17. században tekintette az emberiséget merőben anyaginak, a többek között Galilei által megalapozott fizikából kiindulva (Hobbes: Leviatán, 1651). Az ember ennek megfelelően nem más, mint „mozgásban

levő anyag”. Előzőleg az emberiséget és a társadalmat természetfölötti tényezőkre vezették vissza. Hobbes embertelen anyagelvűsége „megrázta a világot” és a nyugati társadalomtudomány kiinduló alapjává vált (<http://thehobbesian.wordpress.com/2013/05/09/humanity-as-a-super-organism/>).

Az emberiség rendeltetésének újraértékelése

Először is említsük meg Johann Gottlieb Fichte először 1800-ban megjelent, *Az emberiség rendeltetése* című művét. Fichte kifejti, hogy az emberben létezik az abszolút, minden előzetes emberi tudástól független öntevékenység ösztöne (az 1976-os magyar kiadásban a 141. oldalon). Ez az egyedül igaz valóság az egész világon (144.o.): az élet, az az öntevékenység, ami az élet, az értelem kibontakozására irányul. Ez az ösztön az embert az élet és a természetes gondolkodás mellé állítja (147.o.). Fichte szerint az ember rendeltetése a természetes gondolkodás felé fordulás, akarati elhatározás révén, az élet, a belső ösztönző erő alapján.

Kurt von Neergaard svájci orvos és államférfi „A 20. század feladata. A biológiai világkép jelentősége korunk szellemi helyzetében és hatása a kultúra jövőjének fejlődésére” (1944, Budapest – a magyar fordításban a német eredetiben szereplő „biologischen Weltbildes” kifejezést a fordító „fizikai világkép”-re félrefordította) című könyvében az emberiség sorskérdéseit elemezve arra a következtetésre jut, hogy a fizikai világképet felváltó új világkép biológiai világkép lesz. Az élet törvényeinek felismerése mellett minden más eltölpül. Az új világkép átalakítja a társadalmi berendezkedést. „Nincs oly területe az életnek, melyet a mechanisztikus fizika világképe velejéig ne befolyásolt volna, gondolkodási formáinkat, egész szellemi magatartásunkat, gyakorlati tevékenységeinket a gazdasági élettől kezdve a politikáig, a művészettől, a filozófiától kezdve a vallásig” (35.o.). „Hosszú ideig azt hitték, hogy ezeknek a törvényeknek a segítségével a valóság minden jelenségét legalábbis elvben megérthetjük. És pedig nemcsak a fizika és a kémia jelenségeit, hanem a biológiáét is. Így keletkezett az a meggyőződés, amely legjellegzetesebb formulázását a Laplace világszellem hasonlatában nyerte” (38.o.). „Ebből látható, hogy néhány elvont eszme milyen óriási, a gyakorlati élet végső ág-bogáig ható alakító erővel bírhat. Az egész modern technikának, a világ gazdaságnak, korunk politikai és gazdasági szerkezetének itt vannak tulajdonképpen a gyökerei. E világkép negatív oldala abban mutatkozik, hogy a lelki és a transzcendens dolgok számára tulajdonképpen nincsen benne hely. Minthogy pedig ezek létét tagadni nem lehetett, a legbizarrabb kompromisszumok jöttek létre. Így keletkezett már a tudományban is egy áldatlan dualizmus, a szellemtudomány és a természettudomány szétválása” (39.o.).

2009-ben jelent meg Bruce Lipton és Steve Bhaerman „Spontaneous Evolution: Our Positive Future and a Way to Get There From Here” (Spontán evolúció: pozitív jövőnk és az út, ahogyan oda eljuthatunk) című könyve. Ebben a szerzők úgy érvelnek, hogy a fejlődés az egysejtűekből álló ember-egyedektől a nagyobb szerveződések felé mutat. Az emberiség fejlődése a szerzők szerint az egyedektől, majd a gyűjtögető-vadászó csoportoktól kiindulva egyre nagyobb közösségekbe szerveződött. Így jöttek létre először a törzsek, majd a városállamok és a nemzetek. Láthatóvá válik a minta, a fejlődés következő szakasza, amelyben az emberek egy új, átfogó egységbe szerveződnek, így jön létre az egységes szuperorganizmusként működő Emberiség.

Mi az emberiség?

Mi az emberiség? Egyszerűen csak az egyes emberek összessége, ahogy sokan gondolják? De létezik-e az emberiség, mint egységes egész, mint az egyedeknél magasabb szervezettség, ahogyan az agyunk magasabb szervezeti szinten létezik, mint az agysejtjeink? Létezik-e az emberiségnek természetadta küldetése?

Ahogyan az agyunk, maga az emberiség is egy természetes folyamatban jött létre. Ahogyan agyunk nemcsak atomjaiból áll, mert hozzátartozik az a tudat, amely gondolatainkat, és az a mélytudat, amely szellemi kibontakozásunkat, szellemi érésünket irányítja, úgy létezik az emberiségnek is egy természetadta szervezőereje, amely az emberiséget létrehozta és amely az emberiség életét, szellemi érését és fejlődését irányítja. Ahogyan agyunk tevékenységét nem sejtjeink irányítják, hanem maga az agy, az emberi tudat és mélytudat, úgy az emberiség fejlődését sem csak az emberek irányítják, hanem az emberiséget létrehozó, éltető és előrehajtó Természet szellemi ereje, az emberiség közösségi tudata és mélytudata. Az emberiség tehát nemcsak az egyes emberekből áll, mert az emberiséget létrehozó, fenntartó és irányító természeti erők is hozzá tartoznak. Ha az ember a sejtjeinél magasabb szinten szervezett élőlény, és ha mindkettőt egy még magasabb szinten szervezett élőlény, a Világegyetem hívta életre, akkor az emberi nem is magasabb szerveződési szintű élőlényként fogható fel. És hogy ez ténylegesen így lehet, erre utal a fajfenntartás ösztönén túl az egyetemes emberi együttérzés, az emberiesség tagadhatatlan ösztöne éppúgy, mint az emberiség javára irányuló életakarat, vagy a kultúrateremtés, a megismerés leküzdhetetlen ösztöne, az egyetemes látókörű értelem, a lelki szépség és jószág kibontakozásának vágya - mindazok a nemes tulajdonságok, amelyekről emberek vagyunk.

A "Su king" egyik legrégebbi részében (I, 4) ezt olvassuk: "A legbensőségesebb összefüggés a kapocs fent az ég és lent az emberek között". Európában viszont Descartes és nyomában az európai filozófia az anyagot és a tudatot a világ két átellenes lényeként fogta fel, amelyeket áthidalhatatlan szakadék választ el. Átfogó világképünk fényében láthatjuk, hogy a Világegyetemen nem kettő, hanem három lényege van: az anyag, az élet és az értelem (tudat). Descartes-nak tehát bizonyos értelemben igaza volt, mert az anyag és a tudat valóban egymástól különálló világlények. Abban is igaza volt, hogy a megismerés rendkívül mély szintjéig ezek a világlények különállóak. A megismerés és a valóság legvégső szintjén azonban, az első elveket is egységes egészé szervező valóságsszinten az anyag és a tudat azonban szükségképpen összefüggnek. Létezik egy, az anyagnál és a tudatnál is mélyebb szint, ahol az anyag, az élet és a tudat egységes egészet alkotnak. És mivel az ember éppúgy anyagi, mint élő és értelmes lény, ez a legmélyebb szint bennünk van. tehát valóban ez a legbensőségesebb összefüggés áll fent az anyag, az élet és az emberi értelem között. Mivel az értelem a jelenkori tapasztalati tudásunk szerint az emberben a legteljesebb, de valódi teljében a Világegyetemben valósul meg, ezért *az emberiség a Mindenség legmélyebb egységének a másaként fogható fel.* Ebből következik, hogy - mivel a Mindenség legmélyebb egysége, az anyag-élet-értelem egysége képes sűrített formában megvalósulni - az emberiség léte szükségszerű.

Minden élőlény érző lény. Ami a fizikai testek esetében a fizikai erő, az az élőlények esetében az érzés. A fizikai erő mozgat (mozgás: motion), az érzés mozgást idéz elő, azaz motivál. Az élőlények cselekvőképessége közvetlenül az érzőképességből fakad.

Az érzések a biológiai hatóerők. S ha az egész Világegyetem él, akkor a kozmikus érzések a kozmikus hatóerők végső forrásai. Ebben rejlik a kozmikus szimpátia és empátia végső alapja. Mivel emberi mivoltunk az anyag és a tudat létszintjénél mélyebb valóságszinten rejlik, emberi érzőképeségünk a kozmikus mozgatórugókkal közvetlen kapcsolatban áll.

Az emberiségnek alapvetően két arca van: a fogyasztói társadalmakat irányító, az emberiség viszonylag kis létszámú csoportja, amely önző és mohó anyagi érdekektől vezérelve az emberiséget természetellenes irányba tereli, és az igazi emberiség a benne élő, nagyra hivatott, élet-felemelő és értelem-kiteljesítő természeti hajtóerőkkel. Amíg a mai világot uraló szemlélet a társadalomba beilleszkedő emberiségről mintegy levágja szárnyait s földhözragadttá teszi, addig a természetes hajtóerők újra felfedezése visszaadja az emberiségnek lenyesett szárnyait.

Az ember helye a Világegyetemben

A Világegyetem élőlény, tehát belső világa van, és így egy kozmikus elmének tekinthető. Az emberiség, a kozmikus értelemelv megnyilvánulásaként a kozmikus elme egyik fontos agyközpontjának tekinthető. Amíg az emberiség atomizálódott, viszonyai rendezetlenek, addig ez a kozmikus agyközpont nem tölti be eredeti szerepkörét. De ha az emberiség megtanulja az együttműködést a kozmikus elmével és jó kozmikus agyközponttá válik, akkor a Mindenség érzésvilága és gondolatvilága rendeltetésszerűen átáramlik a kozmikus agyközpont minden sejtje, azaz minden egyes ember szervezetén, reggeltől estig és estétől reggelig, minden nap. Bekövetkezik az emberiség újjászületésének világkorszaka, a megvilágosodás, az emberi együttműködés, a lelki és szellemi fejlődés világkorszaka, létrejön a természetes társadalom. És ezzel a fordulattal a Világegyetem is jól jár: lesz egy jól működő agyközpontja. Az élet és az értelem, az Élő Világegyetem két lényege elkezd kibontakozni, az anyag és a tudat egymással szorosabb kapcsolatba kerülnek, az anyag az érzésre, a gondolatra képlékenyebbé, fogékonyabbá válik. Az együttműködő tudatrendszerek koherenciája révén a tudat anyagra gyakorolt hatása az együttműködő tudatok számának négyzetével nő. A közösségi és a végső, kozmikus létszinten az élet és az értelem hatóerői meghatározóvá válnak. Kibontakozik az anyag, az élet és az értelem magasabb szintű együttműködése. Az emberiségnek tehát természet-adta kozmikus célja, rendeltetése van.

Összefoglalás: Milyen érvek igazolják, hogy az emberiségnek van rendeltetése?

„Az Élő Világegyetem könyve 2012” című könyvünk alapján az emberiségnek van rendeltetése. Ezt az állítást a következő érvek támasztják alá:

- Ha a Világegyetem él, akkor van belső világa, tehát olyan, mint egy elme. Úgy tűnik, hogy az emberiség a ma ismert létformák közül kimagaslik az öntudat terén. Az emberiség tehát minden bizonnyal a kozmikus elme egy fontos agyközpontja. Ebből adódik az emberiség rendeltetése: az, hogy a kozmikus elmének egészséges, jó agyközpontja legyen.
- Ha bárminak van célja, rendeltetése a Természetben, akkor az emberiségnek biztosan, mert az ember az értelmes lény.
- A Világegyetem él és gondolkodik, mert lényege az élet és az értelem elve, amellyel a Kozmikus Én érez és gondolkodik. A Világegyetemnek tehát van célja, rendeltetése: az Örökkévalóság építése. Az emberiség rendeltetését alapvetően a Világegyetem rendeltetése határozza meg. Ezt igazolja az emberiség vágya a halhatatlanságra, az Örökkévalóságra, arra, hogy maradandó értékű érzéseket, gondolatokat, kultúrát hozzon létre. Ezt igazolja az ember vágya, hogy nyomot hagyjon földi élete után, az a vágy, hogy az emberiség céljai teljesüljenek, az a belső, kiirthatatlan meggyőződés, hogy végső soron a jónak győznie kell. Minden igazi művészetnek ez az alapvető meghatározója. És ez a meggyőződés onnan fakad, hogy ösztönösen tudjuk, hogy az Élet a végső valóság, ezért az Életé a végső győzelem.
- Az élet célját, sorsunkat alapvetően a Természet határozza meg, azzal, hogy felruház bennünket szervezetünkkel és képességeinkkel. Az emberiség potenciálját azért adta a természet, hogy valóra váltsuk. A közösségi távlatokban rejlik a legnagyobb lehetőség, tehát az emberiségnek együtt kell működnie.
- Az, ami bennünk emberi, az az együttérzés. Ahogy érzéseink irányítják élettevékenységeinket, és ez az alapja cselekvőképességünknek, úgy az együttérzés képességének egyetemes kifejlődése megteremti az emberiség együttműködését és együttes cselekvőképességét.

